

— Каква риба, бре? — опулила се насреща му жената.

— Какъ каква? Ами че дето я лови днесъ изъ нивата.

— Е, Боже! Ти да не си се нѣщо побъркалъ? Де се е чуло и видѣло да се лови риба изъ нива, бре?

— Каакъ, кресналъ мжжътъ, ти значи, дорде си дойда азъ, си я сготвила и излапала сама, а! Чакай да те науча азъ тебе! И рипналъ да я гони, да я бие.

Писнала жената, развикала се и събрала махлата:

— Тичайте, хора селяни! Тичайте, че мжжъ ми полудѣ и ще ме убие!

Дошли съседи, хванали го, питатъ го, а той сумти и изъ очитѣ му свѣтулки изкачатъ.

— Риба, бе, дума имъ, риба! Цѣлъ день е ловила изъ нивата, като орахме. Пълна престилка налови и, докато си дойда азъ, сготвила я и я оплюскала сама, чумата проклета! Кожата ѝ ще одера!

Спогледали се селянитѣ, смигнали си — лудъ! Побърканъ човѣкъ. Риба изъ нива лови ли се? Вързали го за сливата и отишли да обадятъ въ общината.

Изправила се тогава жената, засмѣла се като печена глава насреща му и рекла:

— Ее, видѣ ли, мжжо, какво значи лоша жена? Ха, кажи сега: пази, Боже, отъ туна беда и лоша жена, та да те отвържа отъ сливата.

Мжжътъ примигалъ-примигалъ, па рекълъ три пжти: пази, Боже, пази, Боже, пази, Боже, отъ туна беда и отъ лоша жена. И тя го отвързала.

Оттогава си заживѣли доволни и щастливи. И рече ли му тя едно, и той казва едно; рече ли